

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 363/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť A. M., zastúpenej advokátkou JUDr. Beátou Pitorákovou, Advokátska kancelária, Kováčska 17, Košice, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 5899/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2014 doručená sťažnosť A. M. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 5899/2011.

Z podania a jeho príloh vyplynulo, že 17. januára 2012 vydala súdna exekútorka JUDr. Viera Uhríková, Exekútorický úrad, Letná 40, Košice, upovedomenie o začatí exekúcie č. k. Ex 2704/2011-6, predmetom ktorého bolo vymoženie pohľadávky v sume 196,33 € od sťažovateľky ako povinnej. Dňa 5. marca 2012 podala sťažovateľka námietky proti exekúcii a námietky proti trovám exekúcie, ktorým okresný súd uznesením sp. zn. 20 Er 5899/2011 z 21. mája 2012 v plnom rozsahu vyhovel. Proti uvedenému rozhodnutiu podala oprávnená 15. júna 2012 odvolanie, ku ktorému sa sťažovateľka vyjadrila podaním zo 17. júla 2012. Sťažovateľka tvrdí, že od tejto doby „*súd vo veci nekonal*“, preto 13. decembra 2013 podala „*písomnú sťažnosť na prieťahy v konaní, na ktorú mi súd odpovedal, že moja sťažnosť bola dôvodná. Napriek tomu súd vo veci ďalej nekonal...*“, čím „*mi neposkytol právnu ochranu*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 5899/2011 porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby okresnému súdu prikázal zaplatiť jej finančné zadost'účinenie v sume 450 € a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 5899/2011 odôvodnená tým, že od 17. júla 2012 v danej veci nekoná.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03 a rozhodnutím aj Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Ústavný súd po preskúmaní danej veci konštatuje, že sťažovateľkou uplatnená argumentácia nie je úplná, pretože z ňou pripojenej odpovede predsedu okresného súdu na jej sťažnosť na priet'ahy v napadnutom konaní sp. zn. Spr 164/13 z 3. januára 2014 vyplýva, že ešte „3. decembra 2013 bol spis predložený spolu s opravným prostriedkom Krajskému súdu v Košiciach“ (vo vzťahu ku ktorému v petite svojej sťažnosti porušenie žiadnych práv nenamietala, pozn.). Ústavný súd zdôrazňuje, že ak by krajský súd zrušil rozhodnutie okresného súdu a prikázal mu vo veci konať, bude mať možnosť opätovne sa obrátiť na ústavný súd so žiadosťou o ochranu svojich práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľka si svoje práva nehájila už počas konania (resp. nekonania) okresného súdu, pokiaľ mal vec v dispozícii tento súd. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v čase doručenia predmetnej sťažnosti ústavnému súdu (t. j. 18. marca 2014) k porušovaniu označených práv sťažovateľky okresným súdom nemohlo dochádzať, a preto jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2014